

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci **žalobců: a) J. Z.**, bytem K., K., **b) H. K.**, spolek se sídlem K., K., zastoupený Mgr. Davidem Netušilem, advokátem se sídlem Politických vězňů 911/8, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje** se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, za účasti **osoby zúčastněné na řízení: S E., s. r. o.**, se sídlem S., P., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2014, sp. zn. SZ 071317/2014/KUSK REG/Hr, čj. 094224/2014/KUSK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2014, sp. zn. SZ 071317/2014/KUSK REG/Hr, čj. 094224/2014/KUSK, a rozhodnutí Městského úřadu Kralupy nad Vltavou, odboru výstavby a územního plánování (dále jen „stavební úřad“), ze dne 10. 3. 2014, sp. zn. MUKV-S 428/2011 VYST, čj. MUKV-9505/2014 VYST, **se z r u š u j í a věc se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni a) na náhradě nákladů řízení částku 2.000 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci b) na náhradě nákladů řízení částku 10.895 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám Mgr. Davida Netušila, advokáta
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Samostatnými žalobami podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), se žalobci domáhají zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž žalovaný k samostatně podaným odvoláním žalobců proti rozhodnutí Městského úřadu Kralupy nad Vltavou, odboru výstavby a územního plánování (dále jen „stavební úřad“), ze dne 10. 3. 2014, sp. zn. MUKV-S 428/2011 VYST, čj. MUKV-9505/2014 VYST, jehož zrušení se žalobci taktéž domáhají, změnil část výroku uvedeného rozhodnutí stavebního úřadu. Změna spočívala v opravě použitého ustanovení zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), neboť místo § 129 odst. 3 stavebního zákona bylo nesprávně použito § 118 a § 115 téhož zákona. Uvedeným rozhodnutím stavební úřad rozhodl o dodatečném povolení stavby společnosti B. B., a. s., se sídlem G., P. (dále jen „stavebník“), „*změna stavby před jejím dokončením - I. etapy Technologie pro zpracování biomasy, odpadního dřeva a ostatních dřevních hmot pro peletizaci Kozomín*“ na pozemcích parc. č. , , , a st. p. č. a v k.ú. a obci K. (dále jen „stavba“).

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 10. 3. 2015, čj. 48 A 32/2014-35, spojil obě žaloby ke společnému projednání.

Žalobkyně a) předně namítla, že neobdržela odvolání zbývajících účastníků řízení a požádala v této souvislosti provést důkazní řízení, jež má vyjasnit, zda se tak stalo v důsledku pochybení žalovaného či pošty. Upozornila dále na to, že stavební povolení na danou stavbu bylo vydáno již dne 19. 8. 2011, změna územního plánu obce Kozomín však byla schválena až dne 25. 4. 2012. Žalobkyně tím byla uvedena v omyl, neboť dala souhlas pouze se stavbami nízkými. Hluková studie, hydrologický posudek i posudek o vlivu stavby na životní prostředí mají být zpracovány před vydání stavebního povolení, v daném případě se tak ovšem stalo až po zahájení stavby. Zpochybnila dále závěry hydrologického posudku a upozornila v této souvislosti na to, že vodoteč nacházející se v blízkosti předmětné stavby není v jejím vlastnictví a je špatně zakreslena v digitální mapě katastru nemovitostí. V rozhodnutí žalovaného dále chybí vyjádření k její námitce, že vodoteč byla při stavebních pracích poškozena, v důsledku čehož dochází k celkovému zavodňování jejího pozemku. Změna dané stavby před dokončením navíc znamená změnu umístění větracích otvorů vypouštějících hluk a emise v nepřetržitém provozu. Původně byly tyto otvory orientovány do vnitrobloku, po rozhodnutí o změně stavby před dokončením jsou však směřovány přímo na zahradu a dům žalobkyně. Ta současně připomněla, že občané Kozomína se v místním referendu vyslovili proti dvojnásobnému navýšení výkonu daného provozu a zamítli též další změnu územního plánu. Zbývajících část žaloby se pak týká tvrzeného pochybení České pošty při doručování písemností žalobkyni. Vedle zrušení napadeného rozhodnutí (vyslovení závěru, že stavba byla uskutečněna v rozporu s právními předpisy) žalobkyně eventuálně navrhl, aby soud uložil stavebníkovi nasměrovat větrací otvory do vnitrobloku a neprovozovat hlučné činnosti na hranici s jejím pozemkem. Současně navrhl, aby soud vlastníkovi shora zmiňované vodoteče uložil povinnost zajistit, aby voda zůstala ve vodoteči a neprosakovala na její pozemek. Závěrem navrhl, aby soud uložil České poště povinnost převzít odpovědnost za chyby jejích zaměstnanců.

Žalobce b) nejprve upozornil na to, že již v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu uplatnil námitku jeho nicotnosti a poukázal na extrémní rozpory územních a stavebních rozhodnutí týkajících se dané stavby. Vedle toho poukázal též na sdělení stavebního úřadu ze dne 16. 9. 2009, podle něhož byl daný stavební záměr v naprostém rozporu s platným územním plánem obce. Za tohoto stavu je nepředstavitelné, aby na daný záměr bylo vydáno územní rozhodnutí a následně stavební povolení. Změna č. 1 územního plánu obce Kozomín navíc nabyla účinnosti až dne 11. 5. 2012 a stavební povolení bylo vydáno již 19. 8. 2011. Územní rozhodnutí tak muselo být vydáno více než rok před změnou územního plánu, která by umístění a povolení stavby umožňovala, ovšem za zcela jiných parametrů, než ve skutečnosti má. Z toho lze podle žalobce dovozovat nicotnost jak územního rozhodnutí, tak i stavebního povolení. Stejně tak žalobce již v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítal nesoulad stavebního povolení s územním plánem, žalovaný však tuto námitku jako důvodnou neshledal. Stavebník neprokázal splnění podmínek plynoucích z § 129 odst. 1 písm. b) a odst. 3 stavebního zákona, ani nesplnil další podmínky pro dodatečné povolení stavby dle § 118 téhož zákona. Proto nemohou obstát případné argumenty týkající se koncentrace řízení a nemožnosti uplatnit námitky směřující k samotnému umístění stavby.

Žalobce b) dále připomněl, že jedním z důvodů přijetí změny č. 1 územního plánu obce Kozomín byl právě zájem stavebníka o realizaci uvedené stavby. Na základě jeho požadavku došlo ke změně plochy Z12 se zemědělským funkčním využitím na využití „výroba a skladování specifická“. Stavebník doložil dokumentaci s výkonovou charakteristikou projektu a v tomto směru se kladně vyjádřil odbor životního prostředí žalovaného ve svém stanovisku ze dne 20. 12. 2010, a to za předpokladu striktního dodržení kritérií uvedených v záměru. Na základě tohoto stanoviska bylo v září 2011 zpracováno posouzení vlivů na životní prostředí SEA. Závislost posouzení SEA a změny č. 1 územního plánu na původních parametrech záměru vyplývá i z vlastního znění těchto závazných podkladů pro vydání rozhodnutí ve stavebním a územním řízení. Žalobce dále v žalobě cituje relevantní pasáže posouzení SEA, kde je odkazováno na „*oznámení EIA*“, jímž je dle žalobce právě zmíněné stanovisko odboru životního prostředí žalovaného. Připomněl dále, že jedním z limitů, který je ve smyslu změny č. 1 územního plánu nepřekročitelný, je nepochybně i instalovaný výkon projektu 1200 kW, jehož navýšením téměř na dvojnásobek se stavba dostává do rozporu se zmiňovaným posouzením SEA. Stanovisko odboru životního prostředí žalovaného ze dne 22. 8. 2013 nemůže samo o sobě změnit podmínky, za kterých by bylo možné změnu stavby před dokončením schválit, aniž by došlo k revizi územního plánu a posouzení SEA z roku 2011. I aktuálně účinný územní plán vychází z původně deklarovaných parametrů daného záměru. Stavba tak evidentně musí být i v rozporu s vydaným územním rozhodnutím, které však v rámci předchozího řízení změněno nebylo. Za stále relevantní pak považuje žalobce též svoji námitku, podle níž předpokladem pro realizaci daného záměru je stále mimo jiné i realizace související dopravní infrastruktury. Nad rámec výše uvedeného žalobce upozornil na to, že před nabytím účinnosti rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení změny stavby před dokončením bylo v místním referendu pravomocně rozhodnuto o tom, že obec nesmí schválit změnu územního plánu v předmětné lokalitě, která by umožnila zvýšit platné limitní parametry. Nejenže tedy napadené rozhodnutí je v rozporu s územním plánem, ale došlo i k vyloučení možnosti jeho změny tak, aby předmětná změna stavebního povolení mohla s ním být v souladu.

Žalovaný navrhl zamítnutí obou žalob. Ve vztahu k žalobě žalobkyně a) uvedl, že dané řízení se týkalo již dříve povoleného technologického vybavení a stavba, ve které mělo být instalováno, byla v té době již téměř dokončena, a proto musely být odvolací důvody žalobkyně v řízení o změně dané stavby před dokončením odmítnuty jako bezpředmětné. Do pravomocných rozhodnutí o umístění dané stavby již nelze zasahovat, přičemž v průběhu řízení navíc žalobkyně nepředložila žádné podklady či důkazy, z nichž by bylo potvrzeno, že k zaplavování daného území dochází v důsledku stavebních prací souvisejících s předmětnou stavbou. Ve vztahu k žalobě žalobce b) pak uvedl, že původní rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení nemohou být nicotná a dodal, že o přezkum těchto rozhodnutí žádný z účastníků v zákonné lhůtě nepožádal. Daný bod odvolání nesměřoval proti odvoláním napadenému rozhodnutí, žalovaný jej proto v odvolacím řízení nepřezkoumával. Uvedl dále, že změnou č. 1 územního plánu došlo ke změně využití plochy Z12 a navržená stavba je stavbou, kterou lze v této ploše bezpochyby umístit. Rovněž stanoviska dotčených orgánů vydaná k předložené projektové dokumentaci byla kladná a stavební úřad je tak povinen vydat rozhodnutí v souladu s těmito stanovisky. Pokud jde o rozpor parametrů stavby s parametry uvedenými ve stanovisku ze dne 20. 12. 2010, k tomu žalovaný dodal, že v řízení o dodatečném povolení změny stavby již byla stavba postavena na základě pravomocného stavebního povolení a změna se týká především změny technologie zpracování biomasy, odpadového dřeva a ostatních dřevních hmot a v důsledku toho pak nezbytných stavebních úprav uvnitř stavby. Podkladem pro vydání rozhodnutí o dodatečném povolení změny stavby před jejím dokončením byla mimo jiné závazná stanoviska odboru životního prostředí žalovaného, který je kompetentním orgánem pro posouzení navržené změny technologie, přičemž stavební úřad je těmito stanovisky vázán.

Žalobkyně a) v rámci repliky k vyjádření žalovaného především rozšířila svoji žalobu o další žalobní bod spočívající v ohrožení jejího zdraví a bezpečnosti. Upozornila na to, že v rámci dokončení dané stavby byly v řadě proti jejímu pozemku umístěny rozsáhlé ocelové nádoby, přičemž ani nejmodernější technologie nemohou být zárukou toho, že nedojde k nějaké havárii. V dalším pak setrvala na výše již uvedených námitkách.

Žalobce b) pak k věci ještě doplnil, že změna č. 1 územního plánu obce Kozomín, dle žalovaného údajně legitimující jeho žalobou napadené rozhodnutí, byla pravomocně zrušena rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2015, čj. 50 A 4/2015-90. Tento rozsudek má za následek neexistenci územního plánu (jeho změny). Je tedy zrušen podklad, o nějž by se napadené rozhodnutí žalovaného mohlo teoreticky opírat. Nejvyšší správní soud odkladný účinek kasační stížnosti podané proti shora označenému rozsudku nepřiznal, s podáním kasační stížnosti navíc nesouhlasila drtivá většina obyvatel obce a i část jejích zastupitelů.

Osoba zúčastněná na řízení se k žalobě nevyjádřila.

Krajský soud v Praze přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V projednávané věci se spor týká přezkumu rozhodnutí o dodatečném povolení změny stavby před dokončením. Podle § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona přitom lze stavbu dodatečně povolit mimo jiné tehdy, „*pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území.*“ Stavební úřad v projednávané

věci v rozhodnutí o dodatečném povolení změny stavby před dokončením k otázce souladu stavby s územně plánovací dokumentací uvedl, že navrhovaná změna stavby před dokončením není v rozporu s územním plánem sídelního útvaru obce Kozomín a veškeré podmínky uvedené ve změně č. 1 tohoto územního plánu byly dodrženy. Změnou č. 1 územního plánu bylo určeno základní vymezení dané plochy (Z12) pro umístění energetického výrobního zařízení („výroba a skladování specifické“) namísto původního určení jako „plochy zemědělské“. Žalovaný ve vztahu k této otázce v žalobou napadeném rozhodnutí uzavřel, že veškeré podmínky plynoucí z územního plánu obce Kozomín a jeho změny č. 1 pro danou plochu byly dodrženy. Je tedy zřejmé, že správní orgány v dané věci, pokud jde o posouzení podmínek plynoucích ze shora citovaného § 129 odst. 3 stavebního zákona, jehož se týkají stěžejní žalobní námitky žalobce b) i dílčí žalobní námitky vznesené žalobkyní a), vycházely při posouzení souladu dodatečně povolované stavby s územně plánovací dokumentací z územního plánu obce Kozomín ve znění jeho změny č. 1. Krajskému soudu v Praze je však v této souvislosti z jeho úřední činnosti známo [a v doplnění žaloby na to ostatně výslovně upozornil i žalobce b)], že pravomocným rozsudkem ze dne 17. 8. 2013, čj. 50 A 4/2015-90, zdejší soud v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy dle § 101a a násl. s. ř. s. zrušil ke dni právní moci daného rozsudku zmíněnou změnu č. 1 územního plánu obce Kozomín (schválenou usnesením zastupitelstva ze dne 25. 4. 2012). Proti uvedenému rozsudku sice byla podána kasační stížnost, odkladný účinek této kasační stížnosti však Nejvyšší správní soud nepřiznal (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, čj. 1 As 201/2015-169).

S ohledem na výše uvedené je tedy zřejmé, že v době rozhodování soudu o projednávaných žalobách je již územní plán obce Kozomín ve znění jeho změny č. 1 (o níž se napadená rozhodnutí správních orgánů obou stupňů argumentačně v podstatné míře opírají), zrušen, tedy nevyvolává dále právní účinky. Před přezkumem žalobou napadeného rozhodnutí spočívajícím v posouzení jednotlivých dílčích námitk, které žalobci v žalobách vznesli a jež se v podstatné míře týkají právě souladu dodatečně povolované stavby s územním plánem, je proto nutno zabývat se především tím, nakolik je uvedená skutečnost pro posouzení zákonnosti napadených rozhodnutí významná.

Krajský soud v Praze si je vědom jednoho ze stěžejních pravidel přezkumu rozhodnutí v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánů, podle něhož při přezkumu rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Jak již nicméně dovodila judikatura správních soudů, toto pravidlo nelze aplikovat zcela absolutně a formalisticky, a to kupříkladu tehdy, pokud by v mezidobí od vydání správního rozhodnutí do okamžiku rozhodování soudu Ústavní soud zrušil právní předpis, na jehož podkladě správní orgán rozhodoval, nebo pokud by správní soud přezkum ústavnosti takového právního předpisu sám úspěšně vyvolal. Trvání na bezpodmínečné vázanosti právním stavem by v takové situaci mohlo vést k absurdním důsledkům, kdy by např. k návrhu soudu byl v rozhodnutí aplikovaný právní předpis zrušen pro rozpor s ústavním pořádkem, nicméně soud by se nálezem Ústavního soudu v dané věci nemohl řídit a na věc jej aplikovat; taková interpretace by odporovala zásadám logiky a ve svém důsledku by porušovala právo žalobce na spravedlivý proces (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, čj. 6 A 102/2001-59). K tomu lze poznamenat, že judikatura správních soudů se posléze zabývala i vztahem řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy (jeho části) a řízení o žalobě proti rozhodnutí správního

orgánu, ve kterém bylo opatření obecné povahy užito. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, čj. 9 As 207/2015-46, „[p]okud soud zruší opatření obecné povahy, na němž je rozhodnutí založeno, pak takový výsledek povede téměř vždy k tomu, že bude zrušeno i napadené rozhodnutí“ (viz odst. 25 citovaného rozsudku). V projednávané věci sice nebyl návrh na zrušení opatření obecné povahy (změna č. 1 územního plánu obce Kozomín) podán „společně“ (ve formálním slova smyslu) se žalobami proti rozhodnutím, v nichž byla napadená část ZÚR aplikována, jak předpokládá § 101a odst. 1 věta druhá s. ř. s. Přesto je ovšem zřejmé, že je dána souvislost mezi řízením o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy a mezi řízením o projednávaných žalobách. Argumentace správních orgánů v napadených rozhodnutích je totiž založena právě na posuzování souladu stavby s územně plánovací dokumentací (změnou č. 1 územního plánu) a tímto směrem míří i žalobní námitky obou žalobců. Bylo by proto za těchto okolností nelogické, pokud by soud na jedné straně v samostatném řízení shledal nezákonnost opatření obecné povahy, a na druhé straně (pokud by žádnou ze žalobních námitek neshledal důvodnou) zamítl žalobu a fakticky stvrdil zákonnost rozhodnutí, jež se o nezákonné opatření obecné povahy opírá.

Aniž by tedy bylo nutno zabývat se dílčími žalobními body, které se (jak již bylo výše uvedeno) ostatně v podstatné míře týkají právě souladu stavby s územním plánem obce Kozomín, ve znění změny č. 1 územního plánu, dospěl soud s ohledem na výše uvedené k závěru, že řízení před správními orgány bylo stíženo vadou spočívající v tom, že tyto orgány vycházely z nezákonného opatření obecné povahy (změny územního plánu) a jejich závěry tak nemají oporu v zákonné územně plánovací dokumentaci. Za analogického užití § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze přitom uzavřít, že se jedná o takovou vadu řízení, k níž je soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti a na základě které mu nezbyvá, než napadená rozhodnutí bez jednání zrušit. Vzhledem k tomu, že popsanou vadou bylo stíženo již řízení před správním orgánem I. stupně, přistoupil soud s odkazem na § 78 odst. 3 s. ř. s. též ke zrušení rozhodnutí stavebního úřadu. Právním názorem, který vyslovil krajský soud v tomto zrušujícím rozsudku, jsou v dalším řízení správní orgány vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Pokud jde o další žalobní návrhy žalobkyně a) týkající se uložení povinností stavebníkovi, vlastníkovi výše označené vodoteče a České poště, zde je soud nucen konstatovat, že úprava řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. mu vydání takového výroku neumožňuje (viz § 76 a § 78 s. ř. s.). Vyhovět nebylo možno ani návrhu žalobce b) na prohlášení nicotnosti prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu a předchozího rozhodnutí o umístění stavby a stavebního povolení. Nicotné by bylo takové rozhodnutí správního orgánu, které by vykazovalo vadu, jež by dané rozhodnutí činila zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo pokud by u daného konkrétního rozhodnutí vzhledem k jeho specifické povaze či okolnostem vydání měla povahu jiné vady, pro kterou by daný akt nebylo možno vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu (srov. § 77 odst. 2 správního řádu). Žádnou takovou vadu však soud v případě rozhodnutí stavebního úřadu neshledal, žalobce ostatně žádnou takovou ani výslovně neoznačil. Původní rozhodnutí o umístění stavby a stavebního povolení pak nebyla předmětem tohoto řízení před soudem.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobcům, kteří byli ve věci úspěšní, přiznal soud náhradu nákladů řízení. Tyto náklady spočívají

v případě žalobkyně a) v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3.000 Kč. V případě žalobce b) v zaplacených soudních poplatcích za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě celkem ve výši 4.000 Kč a v odměně jeho zástupce ve výši 12.342 Kč. Tato odměna odpovídá třem úkonům právní služby po 3.100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a doplnění žaloby – § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k čemuž byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 3 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), to vše (vyjma zaplaceného soudního poplatku) navýšeno o 21% DPH ve výši 2.412 Kč. S ohledem na specifické okolnosti projednávané věci však soud v souladu s § 60 odst. 7 s. ř. s., podle něhož „[j]sou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává“, takto vypočtenou výši nákladů snížil. Jak plyne z výše uvedeného odůvodnění tohoto rozsudku, správní orgány v době vydání žalobou napadených rozhodnutí vycházely z opatření obecné povahy, které bylo z důvodu nezákonnosti zrušeno až posléze. Výše uvedené lze podle názoru zdejšího soudu považovat za důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu citovaného § 60 odst. 7 s. ř. s. S ohledem na okolnosti projednávané věci pak soud shledal za odpovídající nepřiznat úspěšným žalobcům náhradu nákladů v rozsahu 1/3, tedy přiznat jim náhradu nákladů v rozsahu 2/3 z jejich celkové výše, tedy v případě žalobkyně a) částku 2.000 Kč a v případě žalobce b) částku 10.895 Kč. Osoba zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud neuložil žádnou povinnost, v důsledku jejíhož plnění by jí náklady vznikly (srov. § 60 odst. 5 s. ř. s.); osoba zúčastněná náhradu nákladů ostatně ani nepožadovala.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. dubna 2016

JUDr. Milan Podhrázký, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Alena Lébllová